

MICHAL
SÝKORA

JEŠTĚ
NENÍ
KONEC

HOST

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

MICHAL
SÝKORA

JEŠTĚ
NENÍ
KONEC

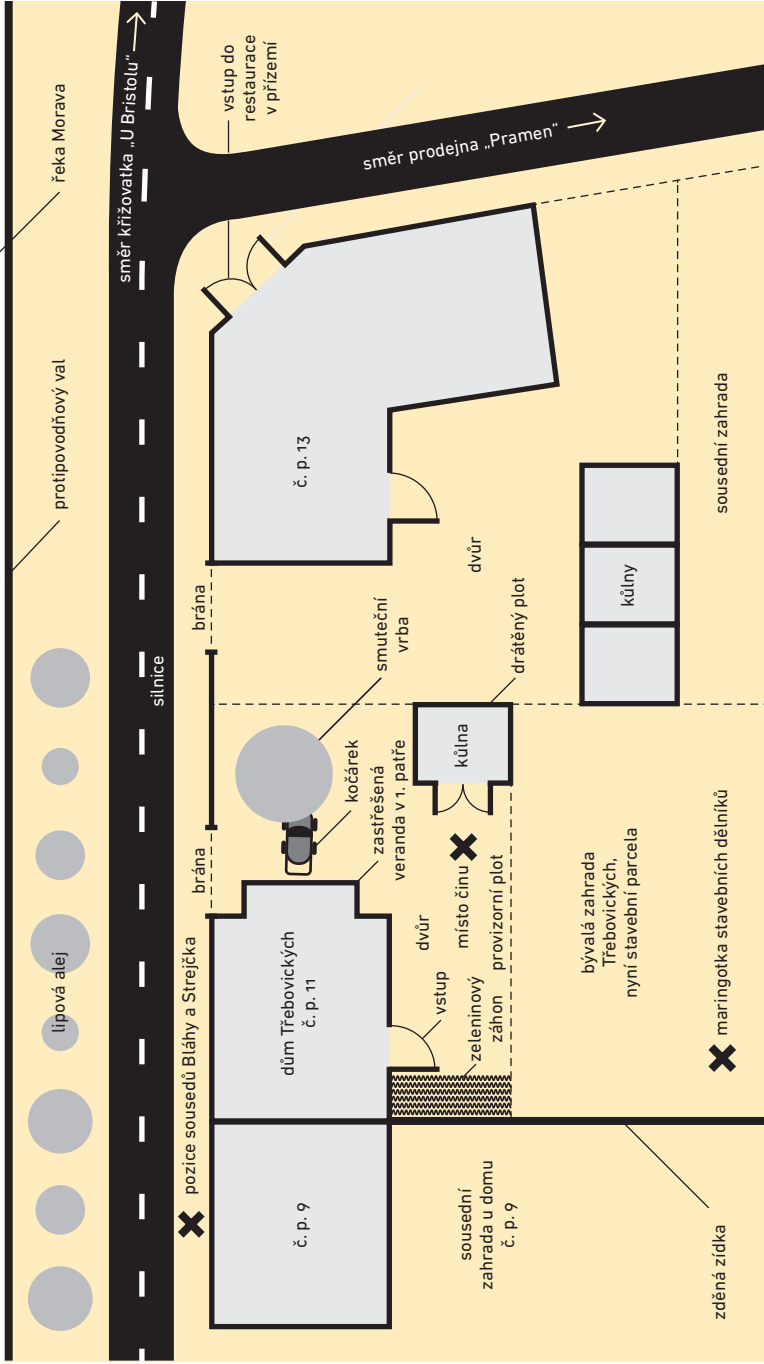

**MICHAL
SÝKORA**

**JEŠTĚ
NENÍ
KONEC**

BRNO 2016

NÁKRES MÍSTA ČINU

RODINA TŘEBOVICKÝCH

(v srpnu 1987)

prof. MUDr. Ota Třebovický, CSc.
(1920 — 1990)

+

Anežka Třebovická
(1923 — 18. 8. 1987)

Ing. Ota Třebovický, ml. (*1942)
+
Natálie, roz. Lónová (1945 — 1991)

Kryštof Třebovický (*1950)
+
Pavčina, roz. Lipská

Petr Třebovický (*1960)
+
Drahomíra, roz. Borová
(1965 — 26. 8. 1987)

Magdaléna (*1973)

Zuzana, později Havlíková (*1975)

Lukáš (21. 1. 1987 — 17. 8. 1987)

© Michal Sýkora, 2016

© Host — vydavatelství, s. r. o., 2016

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-7491-735-6 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7491-736-3 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7491-737-0 (Formát MobiPocket)

Markétě a Tomíkovi

*And all that you've held sacred
Falls down and does not mend
Just remember that death is not the end.*
(A až se zhroutí všechno,
co ti bylo svaté, a už se to nespraví,
pamatuj, že smrt není konec.)

Bob Dylan — „Death Is Not the End“
(album *Down In the Groove*)

ČÁST PRVNÍ

Na konci prázdnin
Neděle 16. a pondělí
17. srpna 1987

KAPITOLA I.

*Když klekání odzvonili,
buch buch! venku na dvěře:
„„„Pojď již domů, ženo moje!
nemám ještě večere.“““ —
„„Vari od našeho prahu,
vari pryč, ty lstivý vrahu,
a co dřív jsi večerřival,
večeř zase v jezeře!““ —*

O půlnoci buch buch!

...a při tom druhém buch Magdaléna chytla Hanku za kotník a ta — protože se lekla a protože jí Magda stiskla zrovna tu obvázanou nohu — zaječela. Ztichlým spícím domem výkřik otrásl jako výbuch atomové bomby. Hanka si v úleku přikryla pusou dlaní, Zuzana rychle zhasla lampičku na nočním stolku a Magda sklapla knihu. Holky si přitáhly peřinu až po bradu — dvě vteřiny ticha — intenzivní dvě vteřiny, po které tajily dech a vnímaly různé podoby noci a tmy: modrá noc venku za vysokým oknem, temně fialové kouty pokoje, okraj bledé svatozáře pouliční lampy na parapetu vysokého okna, odlesky ve sklech obrovské knihovny. Zářící skleněné těžítka na dědečkově psacím stole k nim přeposílalo světlo srpku měsíce. A pak se ozval očekávaný dětský pláč...

„Ty seš blbá, Hanko,“ špitla Zuzana.

„Za to může Magda,“ bránilo se děvče. Chtělo se jí brečet — z toho nespravedlivého obvinění i z toho, jak ji zas začal bolet zvrtlý kotník, „ohnutá noha“, jak tomu říkaly.

„Sem netušila, že budeš tak ječet,“ zasyčela Magdaléna.

„Si mě chytla za ten kotník,“ zašeptala Hanka dotčeně.

„Jéžiš, sem nevěděla, že seš tak cimprlich.“

Magdaléna měla Hanu za simulantku, ale především žárlila na pozornost, kterou kamarádka vzbuzovala okolnostmi svého úrazu. Magdaléna se ve tmě ušklíbla — hrdinka, pche. Stejně za všechno může to pitomý uřvaný děcko...

Mimino svým britkým hláskem rozřízlo tmu, zrušilo tu několikavteřinovou tichou pauzu a holky jen čekaly, jestli budou jako pachatelky odhaleny. Ano — cvakly dveře — pláč zesílil — pleskání bosých nohou na studeném linu v chodbě — další cvaknutí kliky (staré dvevní vložky v tomhle domě na jakémkoliv porušení klidového stavu reagovaly hlukem) — z postele ho přes sekretář neviděly, ale věděly, že tam je — a vzápětí strejda Petr spustil: „Krucinálfixfagot už s váma!“ Udělal další tři kroky a před děvčaty se zhmotnila jeho rachitická figura. „To musíte furt dělat bordel?“ Petr byl rozcuchaný, na sobě měl pruhované trenýrky, vytahané a volné (fotrovské, jak by řekla Magdaléna, která to léto procházela fází předpubertální žárlivosti na všechny, kteří si pro sebe kradli pozornost babičky a dědečka, po léta vyhrazenou pouze pro ni). Holky si často dělaly legraci z toho, jak Petr vypadá — chlupaté nohy, suk vystouplého pupíku na měkkém hubeňoučkém břichu, řídký porost hnědých chlupů na hrudníku. V jejich představách je nejvíc děsilo (a dokázaly to probírat každý den), že jim zůstane jejich dětský hrudníček a místo prsou jim vyraší jen ty hnusné chlupy. („Ale takový měchy jako Draha bych taky nechtěla,“ prohlásila Magda a myslela tím Petrovu kojící ženu.) Magda byla starší a žárlivost ji plnila zlobou a nevraživostí,

kteře dokázala díky šmejdění v policích dědečkovy knihovny vyjádřit slovy, z nichž mladší sestřenice Zuzana a její spolužačka Hana jen kulily oči.

Jakkoliv ani jedno z děvčat nepovažovalo strejdu Petra za člověka, který by vzbuzoval sebemenší respekt, teď viděly, že je fakt našťvaný.

„Vzbudily jste malýho! Sakra, Magdo,“ strýc Petr neuznával presumpci nevinu, za všechny lumpárny podle něj mohla rozmazlená, frackovitá nejstarší neteř, „to nemůžete být trochu ohleduplný? Víš, jak špatně malej spí...“ Mimino na druhé straně domu jako by chtělo potvrdit jeho slova a zesílilo svůj nářek.

„Promiň, strejdo,“ řekla Zuzana.

„Promiňte,“ přidala se Hana, „to ta moje noha, sem se do ní bouchla.“

Pokorná lítost spolu se vzpomínkou na příčinu Hančina úrazu Petra zklidnila.

„A co ještě nespíte? Je skoro půlnoc,“ řekl už smířlivěji.

„Už budem,“ slíbila Zuzana, ale sama tomu nevěřila.

„Hlavně nedělejte bordel...“ dodal strýc Petr. Otočil se a už za sebou zavíral dveře, když vtom Magda zašeptala: „Aby ses neposral, vole.“ Holky se neudržely a vyprskly smíchy. Petr vmžiku stál opět uprostřed pokoje.

„Připadá vám to směšný?“ spustil. „Je to podle vás sranda, že malej má takový bolesti, že nevydrží chvilku v klidu? Že mu rostou zoubky a má z toho horečky? Bavíte se dobře?“

Holky mlčely.

„Jestli se nezačnete chovat slušně...“ V tu chvíli se do pokoje vkolébala babička. Navzdory horké noci na sobě měla flanelovou noční košili, která ještě zvýrazňovala její nejbabičkovatější kvality — rysy babičky jako něčeho kulatého, flanelového, s dobromyslnými očima a měkkým altovým hlasem.

„Holky vzbudily malýho,“ oznámil jí její syn. „Musej dělat bordel i o půlnoci.“

„Je to pravda?“ otočila se k provinilkyním babička v dobře míněné snaze zabránit justičnímu omylu a dát vnučkám šanci vysvětlit, že se jedná o do očí bijící nedorozumění. Petra to však ještě víc vytočilo. „Jistěže je to pravda! Sakra, mami, myslíš si, že jsem blbej nebo co?“

Před babičkou se Magdaléna ovládla a Petrovu řečnickou otázku nijak nekomentovala, byť jí i přes pokročilou hodinu hlavou vířily vtipné odpovědi.

„Holky to už neudělej, že jo?“ pokračovala babička smířlivě.

„Jistěže to udělej zas!“ obořil se na ni Petr a neutuchající pláč mimina ho jen utvrzoval v oprávněnosti jeho rozhořčení. „Jediná šance, jak tady nastolit ticho a klid, je vyfiltrout je odsud. Hezky všechny tři. A Magdu jako první.“

Otočil se a zamířil za nařikajícím dítětem a nekonečným zoufalstvím své vyčerpané ženy.

Babička se přikolébala k posteli, kde se k sobě tiskla tři děvčata, a přisedla na okraj. Hana se v tu chvíli za svůj výkřik zastyděla, protože Zuzaninu a Magdinu babičku milovala, zejména proto, že i když u nich byla jen na návštěvě, babička mezi holkama nedělala rozdíl a všechny zahrnovala stejnou dávkou své bezbřehé laskavosti a dobromyslnosti. Hanka, jejíž vlastní babička to s citovou příchýlností k vnoučatům rozhodně nepřeháněla, k ní tíhla celou svou dětskou přítulností. Babička se na ně podívala a pak rukou neomylně hrábla pod peřinu a vytáhla ohmatané letité vydání *Kytice*, po němž v pravém středním fochu dědečkovy knihovny každou noc zela díra, o níž se děvčata pošetile domnívala, že o ní vědí jen ony.

„Zase se strašíte?“ obrátila se k holkám káravě.

„Babičko, nezlob se, prosím tě...“ Zuzana to už nevydržela.

„Proč to pořád čtete?“ kroutila babička hlavou a pohladila Zuzanu po vlasech.

„Babi, když ono je to tak strašidelný,“ lísala se k babičce Magda, aby snad mladší sestřenice nezískala nějaká privilegia.

Strašidelnost pro ně byla stěžejním kritériem a Erbenovy balady je svou krvavostí bohatě naplňovaly. Sotva však Magda to klíčové slovo vyřkla, uvědomila si, že v dědečkově knihovně lze najít ještě něco strašidelnějšího...

Babička pohladila i ji, zaposlouchala se do dětského pláče v ložnici svého nejmladšího syna a snachy a pak řekla: „Ráno se všechny tři půjdete tetě Draze omluvit. Je toho na ni strašně moc.“

„Copak můžem za to, že má děcko zaražený prdy?“ namítna Magda.

„Ale Magdi, to od tebe vůbec není pěkný, říkat takový věci,“ pronesla babička tiše. Hanka a Zuzana se zastyděly místo Magdy, ta jen sklopila hlavu, ale nezdálo se, že by to na ni nějak zapůsobilo. „Tohle už nechte být.“ Babička pohladila i Hanku. „A koukejte spát. Dneska už toho vzrušení bylo až moc, vid’ že jo? Dobrou noc.“

„Dobrou, babi,“ odpověděly holky jednohlasně.

Babička odložila Erbenovu *Kytici* na psací stůl a zase kolébavě odešla do své ložnice dole v přízemí.

Zuzana se na rozloženém gauči zavrtěla, aby pro sebe získala víc prostoru. „Tak dobrou, holky...“

„Co blbneš?“ houkla na ni Magda. Vyskočila z postele a ve žlutém pyžamu odhopkala ke knihovně.

„Ještě jsme to nedočetly do konce,“ špitla Hana, „ještě tam má být ta mrtvola.“

„Mám něco lepšího,“ ignorovala Magdaléna Erbena. Chtěla něco fakt strašidelného a měla vztek na mimino, které za dveřmi, chodbou a dalšími dveřmi stále brečelo, ale teď už unaveně, spíš jakoby z povinnosti než ze skutečné potřeby. Měsíční světlo, podpořené rozsvícenou pouliční lampou, se opíralo do skla knihovny, ale Magda by to zvládla i potmě, protože v dědečkově knihovně se bezchybně orientovala a dobře věděla, kde jsou ukryty ty nejzajímavější a nejpřitažlivější poklady.

Vytáhla několik nedotčených svazků Jiráskových spisů z Nedjedlého akce a strčila hlavu do útrob knihovny, aby se dostala ke knihám v druhé řadě. Ano — tady — zelená knížečka výrazně očtenější než *U nás*. Jiráska vrátila na místo a s novým úlovkem přihupkala zase zpátky.

„Holky, tohle je něco,“ zašeptala, rozsvítila lampičku na nočním stolku a ukázala ostatním ohmatanou obálku.

Tichá hrůza.

„Ty jo...“ vydechla Hanka.

„Nebudeš ječet?“

„Nebudeš mě lekat?“

„Čestný.“

„Čestný.“

„Tohle je pecka.“ Magda znalecky listovala knížkou. „Tady. ‚Malý vrah‘.“

„Já se bojím už teď,“ zašeptala Zuzana.

„No počkej na konec,“ uchechtla se Magda škodolibě a dala se do čtení. Občas mrkla po svých posluchačkách, které příběhu novorozeněte usilujícího o život svých rodičů naslouchaly se zatajeným dechem. Na smrt matky v povídce reagovala Zuzana tak, že si přetáhla peřinu přes hlavu. A pak závěr. Doktor vytáhne z lékařské brašny skalpel a láká k sobě tu malou bestii. Magda se nadechla, kladla důraz na každé slovo, protože věděla, jak na to její posluchačky budou reagovat. „Podívej se, maličký! Něco se tu třpytí. Hezké, vid’?“ A pak poslední slovo. Úderné jak rána pěstí. Magda se nadechla a do naprostého ticha horké srpnové noci jej přečetla. „Skalpel.“

Magda s blaženým úsměvem tiše zaklapla knihu. Dokonalé čtenářské uspokojení, navíc umocněné děsem ve tvářích svých posluchaček, jenž názvu *Tichá hrůza* dal nový rozměr.

Hodiny na dědečkově stole ukazovaly čtvrt na dvě. Dům spal, pohroužený do hlubokého mlčení, rušeného jen kapáním vody v koupelně přes chodbu. Dokonce ani Lukášek neplakal.

„Malej už spí...“ okomentovala ticho Zuzana.
„Myslíš?“ obrátila se na ni Magda sadisticky.
„Magdo, ty seš blbá,“ zaprotestovala Zuzana.
„Jsou zamčený dveře?“ zeptala se Magda jakoby nic a vychutnávala si strach své sestřenice.

„Nech toho,“ zaúpěla Zuzana.
„Holky, já musím čúrat,“ oznámila jim Hanka.
„Na tvém místě bych to vydržela,“ odpověděla Magda dramaticky. „Co když tam čeká?“

„Kdo?“
„No mimino přece. Chce se pomstít, že jsme ho vzbudily.“
„Ty seš blbá,“ zopakovala Zuzana a přetáhla si peřinu přes hlavu.

„Holky, já vážně musím.“
„Tak běž.“
„Potřebuju, aby některá šla se mnou. Kvůli noze. Sama tam nedoskáču.“

Simulantko, napadlo Magdu, ale nahlas řekla: „Já s tebou byla předtím. Domluva byla, že se budem střídat.“

„Já nikam nejdu,“ vystrčila Zuzana hlavu zpod peřiny.
„Zuzi, já musím.“
„Co když je tam mimino?“ kuňkla Zuzana.
„Jéžiš, neblbni, ona tě straší.“
„No já bych tak klidná nebyla,“ pronesla Magda ledově.
„Magdo, už neblbni, se počurám.“

Magda se spokojeně usmála. „Jasně že tam mimino není,“ řekla Zuzaně. „Ale dejte bacha, aby tam nebyla natažená struna.“